

LACKFI JÁNOS

Összhang

Minden, ami a testtel, a ruhával, az étellel kapcsolatos, minden, ami szerelmünk közös gyümölcseivel kapcsolatos, akiket annyit adtunk át kézből kézbe, hogy szinte szédítő játékká nőtte ki magát a dolog. Adom, kapd el, cipőt húzz rá, kabátba bújtasd, ennie, innia adj, véd a világ ellen, mutogasd neki a világot, hadd csodálja, veszélyes tárgyaktól tartsd távol, autó elé ne lépjen, fának ne ütközzön, pocsolyába ne hasaljon, kést ne fogjon kezébe, követ ne hajítson mások felé, gépek belsejébe ne nyúlkáljon, de ismerje meg a követ, fát, papírt, vasat, jeget, földet, növényt, mindent, ami megtapogatható, megszagolható, tönkre nem tehető, szájba nem vehető. Egyazon isteni lény két feje voltunk, kétarcú létező, mely egyazon igazságot, ugyanazt a tapasztalatot közvetíti a kisebb és tapasztalatlanabb lelkek felé. Egy ritmusra aludtunk, ébredtünk, osztottuk be időnket, egy lüktetésre nőttünk észrevétlenül felnőtté, mégpedig két külön emberré, és milyen fájdalmasan döbbsentünk rá évek múltán, hogy tévedés volt a másik arcát saját tükörképünknek, saját férfi vagy női változatunknak hinni, hogy a gondosan kiküzdött összhang, a futószalag mellett kiérlelt, összehangolt munka illúziója immár darabokra hullt, téged a kutyák, engem a foci tudott feldobni, érdekelni, két összeegyeztethetetlen szenvedély, hiszen kutyafoci nincsen, és mégis és mégse. Attól fogva két gondosan elkülönült lény adott le bátortalan füstjeleket, lépésről lépésre kellett közeledni egymáshoz, az elválasztó tüskés indákat vigyázva szétbogozni, míg megváltozott arcod megváltozott arcom közelébe nem ért. Azóta új

összhang van köztünk születőben.
Keressük egymást, de nem saját
magunkat akarjuk megtalálni benne.
Tapintjuk egymást, de nem csak
önmagunkat akarjuk simogatni
a másik bőre által. Hallgatjuk egymást,
de próbálunk nem csupán a magunk
gondolatának visszfényére vadászni
a másikéban. Határokat szabunk
gyermekeinknek, igyekszünk nem
elvárásokat diktálni egymásnak,
nem szerepekre idomítani a másikat,
egyazon istenség két arca lenni
újra, de most már tudva, tisztelve
azt, ami egymástól elválaszt.
Én gondolom, s te máris kimondod,
te gondolod, s én máris kimondom,
szinte automatikusan, e magzatokat
hol én hordom ki, hol te.
Munkafázisaink összehangolódnak,
mosom a tányért, már törülgeted is,
mosod a tányért, már törülgetem.
Kettős-egy ütemben magozzuk a meggyet,
barackot, szilvát, a párhuzamos mozdulatok
folyamatosan töltik meg a tálát. Teregetünk
ketten, és fura denevérek gyanánt sorra
csimpaszkodnak a ruhák fejjel lefelé.
Vágom a húst, te sózod, lisztbe forgatod,
vágod a húst, én sózom, lisztbe forgatom.
Minden, ami a testtel, a ruhával, az étellel
kapcsolatos, újra szédítő játékká
nőtte ki magát a dolog.

Rembrandt Harmenszoon van Rijn: Amor szappanbuborékkal, 1634